

Žaloba na obnovu řízení a pro zmatečnost

Posuzovaná práce má rozsah 127 stran textu (z toho od str. 112 označených jako „příloha“), rozsah lze považovat za dostatečný. Práce je rozvržena do tří částí. První část je nazvána „Úvod“, druhá část je nazvána „Aktuální právní úprava“ a představuje jádro práce, třetí část se nazývá „Žaloba na obnovu řízení a žaloba pro zmatečnost – historický vývoj právní úpravy“.

K systematice práce lze mít tyto výhrady: není jasné, proč historická část byla zařazena až do třetí části, když zároveň Úvod obsahuje kapitolu 2, která se historii stručně věnuje. Ještě méně pochopitelné je nejprve zařazení výkladu o stavu mimořádných opravných prostředků v civilním řízení mezi léty 1950 až 1989 ve třetí části a potom teprve výkladu o tomtéž podle civilního řádu soudního z r. 1895, přičemž tento poslední výklad je označen jako příloha k části třetí, ačkoliv metoda výkladu v této „příloze“ se vůbec neliší od předchozích kapitol. Protože autor tento svůj postup nijak nevysvětluje, nelze, než se domnívat, že práci „nastavoval“, bez předchozí jasné koncepce. Z formálního hlediska lze dále práci vytknout, že neobsahuje seznam použité literatury, nýbrž pouze poznámkový aparát na literaturu odkazující. Za nejzávažnější nedostatek práce z formálního hlediska považuji to, že práce neobsahuje žádný závěr (ač se ojedinělé náměty pro zdokonalení právní úpravy v práci vyskytují).

Pokud jde o obsah práce, je převážně popisem současného stavu právní úpravy žaloby na obnovu řízení a žaloby pro zmatečnost v občanském soudním řádu, tak, jak jej soudní praxe vykládá a jak se to odráží v literatuře komentářového typu. Jen ojediněle (viz výše) se vyskytují kritické poznámky, resp. vlastní úvahy. V tomto rámci je však téma zpracováno důkladně, pečlivě a vyčerpávajícím způsobem, s přihlédnutím k aktuální judikatuře (škoda, že autor nevytěžil ze starší judikatury to, co je – rozhodně alespoň u obnovy řízení – použitelné).

Kvalita předložené práce je tedy spíše v právněpozitivní rovině, zatímco teoretická stránka je slabší. Chce-li autor práci obhájit, bylo by třeba, aby u obhajoby především vysvětlil a zdůvodnil svou koncepci práce (s přihlédnutím k výše uvedeným poznámkám).

Za druhé bude třeba, aby se vypořádal s následujícími připomínkami k otázkám, jimiž se vůbec nezabýval anebo zabýval jen nedostatečně. Autor se předně nezabýval otázkami teoretické povahy: proč jsou dva opravné prostředky nyní upraveny jako žaloby a jaké to má důsledky (zamítání/odmítání)? Jaké

výhody/nevýhody lze spatřovat v jejich propojené úpravě v § 228 až § 235i ?
Co soudí o celkovém počtu opravných prostředků v civilním řízení a jejich
souběhu (komentář k ust. § 235b odst. 1 a 3, dále pak k § 235e odst. 3 a 4
OSŘ) ? Konečně by měl vysvětlit: Co myslí „bezdůvodným“ nevyužitím
odvolání (str.22 dole), zda považuje ust. § 229 odst. 1 písm.f / OSŘ za správné
z hlediska práva na zákonného soudce (str.33 práce), jak je myšleno tvrzení, že
„soud bude mít snahu hledat a nacházet co možná největší okruh případů,
v nichž vysloví, že do jeho pravomoci nespádají“ (str.36 práce).

Na závěr obhajoby bude třeba, aby kandidát alespoň ústně shrnul závěry
k právní úpravě obou mimořádných opravných prostředků, které v práci dílčím
způsobem naznačil.

V Praze, dne 28.3.2006

Prof.JUDr Alena Winterová,CSc